

Leo Trotskij: Fredsförhandlingar och revolution

Våra fiender anklagar oss som står på en revolutionärt internationalistisk grund, för att vi anser det vara möjligt att inleda fredsförhandlingar med Tysklands, Österrikes och deras allierades monarkistiska och imperialistiska representanter. Om detta är en motsägelse, så beror det inte på att vår taktik är inkonsekvent, utan på de objektiva förhållandena i Europa. I Ryssland har proletariatet ställt sig i ledningen för staten, medan statsmakten i de andra krigförande länderna fortfarande ligger i händerna på kapitalistklassen, deras byråkrati och deras monarki. Att arbetarna förhandlar med kapitalisterna under en strejk står inte alls i motsättning till principen om klasskamp. Samma sak kan sägas om en proletär regering som förhandlar med en borgerlig regering, så länge folken i Europa står ut med sådana regeringar.

Oftast är det samma personer som förebrår oss för att "förråda" våra allierade som anklagar oss för att "sluta fred" med centralmakterna. Denna förebråelse grundas på helt olika bedömningar av både de allierade och fienderegningarna. Men faktum är att vi i princip inte erkänner någon skillnad i detta avseende. Ett avtal med den tyska kejsarens regering väger lika tungt i det internationella proletariatets vågskål som ett avtal med den engelska kungens eller Mikados regeringar. Nationella olikheter vad gäller statsformer och användande av diplomati hamnar helt i bakgrunden i och med de samstämmiga imperialistiska målen och stormakternas nuvarande världspolitiska metoder. Vad gäller de små staterna, så spelar de en rent passiv roll, eftersom de tvingas att hänga i hasorna på de stora imperialistiska staterna och deras grupperingar.

Vi måste inleda förhandlingar med de regeringar som existerar just nu. Men vi genomför dessa förhandlingar på ett sätt som ger folken största möjliga chans att kontrollera sina regeringars brott, och så att arbetarmassornas uppror mot de imperialistiska klickarna påskyndas. Vi är redo att stödja detta uppror med alla de krafter som står till vårt förfogande. De officiella och halvofficiella franska patrioterna, som för några få månader sedan stödde Romanov mot oss, är nu indignerade över att vi förhandlar med Hohenzollern. Ofta tar de hjälp från sina förfäder, jakobinernas, andar. Jakobinerna, säger de, förhandlade aldrig med "tyrannerna" utan förklarade skoningslöst krig mot dem.

Denna invändning syftar till att förhålliga 1700-talets småborgerliga demokrati på bekostnad av 1900-talets proletära demokrati, och är i alla avseenden ovidkommande.

Vår revolution orsakades direkt av kriget. I 1700-talets Frankrike orsakades kriget tvärtom av revolutionen.

Efter att de franska massorna, i huvudsak bönderna, hade gjort sina stora revolutionära erövringar, så tvingades de under trycket från det feodala Europa försvara sina erövringar med vapen mot de utländska fienderna. Revolutionens entusiasm övergick omedelbart i krigets iver, och innebar helt enkelt att revolutionen forslades över nationsgränsen.

Under de tre sista årens imperialistiska mordiska fälttåg förblödde vårt folk, och revolutionen blev först av allt ett sätt att befria dem från krigets fasor och lidande. Den jakobinska revolutionen 1792 stod mot ett feodalt Europa. Den proletära revolutionen 1917 möter ett imperialistiskt Europa som är delat i två fientliga läger. Om kriget för "sansculotterna" var en direkt fortsättning av befrielserevolutionen, så skulle ett omfattande revolutionärt krig för de ryska soldater, som ännu inte kunnat lämna skyttegravarna där de befunnit sig under de tre senaste åren, bara se ut som en fortsättning av det föregående mordandet.

Det innebär på intet vis att vi förkastar revolutionära krig. Tvärtom anser vi det vara de revolutionära klassernas plikt att försvara socialismens sak mot inre såväl som yttre klassfiender. Utan tvekan kan vårt revolutionära krig bli populärt om det skulle inledas öppna revolutionära

strider av proletariatet i åtminstone något europeiskt land. Den mäktiga impuls som Europa har fått från den ryska revolutionen måste nu återgäldas av Europa, för att på så sätt förkroppsliga tanken på en internationell revolution i den ryska arbetarklassens medvetande, och ge dem stimulans och väcka dem till ett revolutionärt krig. Vi tvivlar inte för ett ögonblick på att Europas arbetare, som en följd av det nuvarande kriget under någon av de närmaste månaderna kommer att upprepa det ryska proletariatets kamp, på en mäktigare ekonomisk grund och i en mer fulländad politisk form. Om Ryssland i väntan på den nära förestående revolutionära floden i Europa skulle tvingas sluta fred med Centralmakternas nuvarande regeringar, så vore det en provisorisk, tillfällig, övergående fred, och det första den europeiska revolutionen skulle göra vore att omarbete den.

Hela vår politik bygger på och räknar med denna revolution. Det fredsprogram som vi har lagt fram kan bara genomföras fullt ut genom att störta de kapitalistiska regeringarna. Genom att förverkliga det demokratiska fredsprogrammet, så förbereder dagens regeringar ännu mer säkert sitt eget katastrofala sammanbrott. Med våra fredsförhandlingar försöker vi på alla sätt hjälpa dem med detta.

Vi tog också med "Europas förenta stater" i fredsprogrammet. Denna paroll ingår inte i arbetar- och soldatsovjeterernas regerings officiella program, och inte heller har den ännu godkänts av vårt parti. Icke desto mindre tror vi att ett demokratiskt fredsprogram leder till en republikansk världsfederation som sträcker sig längre än en europeisk (och en avsevärd del av pamfletten ägnas åt att framföra denna uppfattning). Revolutionens vidare utveckling kommer att i praktiken ställa denna fråga inför det europeiska proletariatet.

(Översättning: Göran Källqvist)